

BOJAN SAVIĆ OSTOJIĆ

*

Vajon a kéz tulajdonába kerül-e egy dolog, csak azért mert megérintette? A kéz ideiglenes. Az ingujj van megbízva a botlásokért, a (ki)vonásért! Sehogysen áll a kezünkre az adakozás. Senki, még kézből, sem akar. Nem is kínálják senkinek.

Jobb, ha állandóan, részvétel nélkül ad, mint hogy folyamatosan kínálja magát.

Amikor meghúzott az ingujjamból fogva, csak akkor jöttem rá, hogy mennyire hiányoltam eddig.

Minél kíméletlenebbül, türelmetlenebbül húzott, annál nagyobb szükségem volt rá!

*

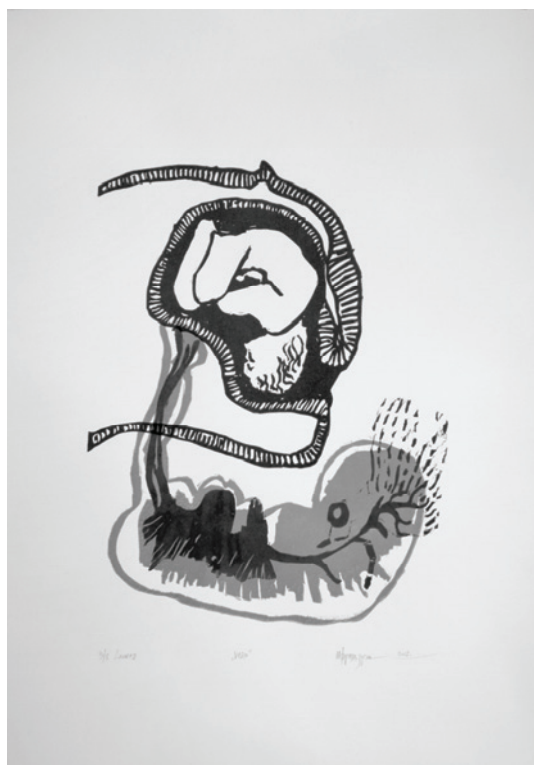
a füzet üres, ki kell használni szakszerűen, bárhol megsejtem, bárhol nem lesz, feljegyzem, bárhol váratlanul felbukkan, bárhol megérezem, megkívánom, hogy most tűnt volna el, jelet hagyok magamnak, mindig feketével, jelről jelre, lehet, hogy fekete hátterén szembetűnőbb lesz, vagy láthatatlannabb: de ha rajta hagyok jelet? lelkiismeretesen fogok jegyzetelni, a tett előtt háromszor ellenőrizni, figyelmesen, makacsul, mint amikor valami hasztalan munkához fogunk, olyas reményekkel;

*

bizalmas konzultánsaim, miután elvettem tőlük a ceruzát, azt a feladatot kapták tőlem, hogy előttem nézzék át a füzetet. mindenkinek sorban úgy tűnt, hogy valami hiányzik. nem tudták megmondani sem: mi? se: hol?, az egyik, meggyőződéses pozitív-

ta szerint, kiszakítottak egy lapot, elveszett, és felesleges beavatkozni, meg kell békélni azzal, hogy a füzet egy töredék, hogy az egész *helyrehozhatatlan*; de, válaszoltam, az egész viszont elképzelhető, (ergo?), levezethető (ergo?): létrehozható; hajthatatlan, kirántottam a füzetet a kezéből, egy mozdulattal, az egészet: rövidlátó szemeivel csak pislogni tudott;

LENKES LÁSZLÓ fordításai

IVAN FRANCUSKI